ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ MARCO DARMON της 22ας Οκτωβρίου 1986 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η υπό κρίση προσφυγή αφορά την επιστροφή δασμών αντιντάμπινγκ την οποία μπορεί να απαιτήσει εισαγωγέας εγκατεστημένος στην Κοινότητα. Πράγματι, εφόσον μπορεί να αποδείξει ότι

« ο εισπραχθείς δασμός υπερβαίνει το πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ..., λαμβανομένης υπόψη της εφαρμογής σταθμικών μέσων όρων, το υπερβάλλον ποσό επιστρέφεται » [1].

Είναι η πρώτη φορά που η εν λόγω διαδικασία αποτελεί αντικείμενο διαφοράς ενώπιον του Δικαστηρίου.

2. Η ετερόρρυθμη εταιρία Continentale Produkten Gesellschaft (στο εξής: Continentale Produkten) υποχρεώθηκε ως εισαγωγέας βαμβακερών νημάτων καταγόμενων από την Τουρκία να καταβάλει το δασμό αντιντάμπινγκ που επιβάλλει ο κανονισμός 789/82 του Συμβουλίου, της 2ας Απριλίου 1982, στα προϊόντα αυτού του είδους που διατέθηκαν προς κατανάλωση μετά την 1η Ιανουαρίου 1982, με συντελεστή 12 % επί της δασμολογητέας αξίας των εισαγωγών που είχε πραγματοποιήσει μεταξύ 15ης Απριλίου και 16ης Ιουλίου 1982.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 15 του κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου (στο εξής: κανονισμός του 1979), η προσφεύγουσα αποτάθηκε στις γερμανικές αρχές, στις 26 Ιουλίου 1982, προκειμένου να επιτύχει την απόδοση των καταβληθέντων δασμών. Για το σκοπό δε αυτό προσήγαγε έγγραφα των προμηθευτών της κατά τα οποία οι τιμές εξαγωγής, που ορίστηκαν με τις συμβάσεις που συνήφθησαν το 1981, δεν συνιστούν κατά κανένα τρόπο ντάμπινγκ.

Η Επιτροπή, στην οποία διαβιβάστηκε η εν λόγω αίτηση, δεν έκανε δεκτή κατ' ουσία την απαίτηση της Continentale Produkten με απόφαση που έλαβε στις 29 Οκτωβρίου 1984 βάσει του άρθρου 16 του κανονισμού 2176/84 του Συμβουλίου (στο εξής: κανονισμός του 1984).

Η Επιτροπή στηρίχθηκε, σχετικώς, στους όρους υπό τους οποίους διεξήχθη η διαδικασία αντιντάμπινγκ, στους λόγους για τους οποίους προτίμησε την κανονική κατασκευασμένη αξία των εμπορευμάτων και, περαιτέρω, στα προβλήματα που θέτει η εξατομίκευσή της στο πλαίσιο της διαδικασίας αποδόσεως του άρθρου 16, προσθέτοντας ότι εν πάση περιπτώσει η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε επαρκείς αποδείξεις προς στήριξη της απαιτήσεώς της.

Η Continentale Produkten υπέβαλε τέσσερα αιτήματα που μνημονεύονται στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Με την προσφυγή ζητείται κυρίως η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι η Επιτροπή ήταν αναρμόδια να λάβει την προσβαλλόμενη απόφαση και δεύτερον ότι η εν λόγω απόφαση είναι παράνομη.

Επί της αρμοδιότητας της Επιτροπής

3. Κατά το άρθρο 15 του κανονισμού του 1979 το κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου τα προϊόντα διατέθηκαν για κατανάλωση

* Μετάφραση από τα γαλλικά.

1 — Άρθρο 15 του κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1979, περί της άμυνας κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο « ντάμπινγκ » ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, και άρθρο 16 του κανονισμού 2176/84 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1984, ο οποίος ρυθμίζει τα θέματα αυτά από 1ης Αυγούστου 1984.

« διαβιβάζει στην Επιτροπή το συντομότερο δυνατό την αίτηση (επιστροφής), συνοδευόμενη ή όχι από γνώμη ως προς το βάσιμο αυτής. Η Επιτροπή ενημερώνει αμέσως τα άλλα κράτη μέλη και εκφέρει τη γνώμη της επί του θέματος. Σε περίπτωση που τα κράτη μέλη εγκρίνουν την εκφρασθείσα από την Κοινότητα (Επιτροπή) γνώμη ή δεν διατυπώνουν αντιρρήσεις ως προς αυτή εντός προθεσμίας ενός μηνός, το ενδιαφερόμενο *κράτος μέλος* δύναται να λάβει απόφαση σύμφωνη προς την ανωτέρω γνώμη. Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, η Επιτροπή αποφασίζει μετά διαβούλευση, αν και σε τι βαθμό το κράτος μέλος οφείλει να δώσει συνέχεια στην αίτηση » (δική μου υπογράμμιση).

Το άρθρο 16 του κανονισμού του 1984 τροποποιεί σημαντικά τις εν λόγω διατάξεις διευκρινίζοντας ότι:

« Σε περίπτωση που τα κράτη μέλη εγκρίνουν την εκφρασθείσα από την Επιτροπή γνώμη ή δεν διατυπώνουν αντιρρήσεις ως προς αυτή εντός προθεσμίας ενός μηνός, η *Επιτροπή* δύναται να λάβει απόφαση σύμφωνη προς την ανωτέρω γνώμη. Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, η *Επιτροπή* αποφασίζει, μετά από διαβούλευση, αν και σε τι βαθμό πρέπει να δοθεί συνέχεια στην αίτηση » (δική μου υπογράμμιση).

4. Συνεπώς, το πρώτο ερώτημα που τίθεται είναι αν η Επιτροπή ήταν αρμόδια, βάσει του άρθρου 16 του κανονισμού του 1984, να αποφασίσει επί αιτήσεως επιστροφής που υποβλήθηκε δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 15 του προηγουμένου κανονισμού. Σε αντίθεση με την προσφεύγουσα, πιστεύω ότι θα πρέπει να δοθεί καταφατική απάντηση.

Δεδομένου ότι πρόκειται για διαδικασία που ήταν εκκρεμής κατά την έναρξη ισχύος του νέου κανονισμού, η αρμοδιότητα της Επιτροπής προκύπτει από το συνδυασμό των μη μεταβατικών διατάξεων του άρθρου 16 και των μη μεταβατικών διατάξεων του άρθρου 19, κατά το οποίο ο κανονισμός του 1984 « εφαρμόζεται στις διαδικασίες που έχουν ήδη αρχίσει ».

Προκειμένου να αμφισβητήσει την εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως η Continentale Produkten προβάλλει κεκτημένο δικαίωμα ως προς τη διατήρηση σε ισχύ της διαδικασίας που είχε θεσπίσει το παλαιό άρθρο 15.

Αρκεί να επισημανθεί σχετικώς ότι, αφενός, οι ουσιαστικές προϋποθέσεις παροχής του δικαιώματος προς επιστροφή παραμένουν αμετάβλητες στα δύο διαδοχικά άρθρα και ότι, αφετέρου, η τροποποίηση της διαδικασίας εκδόσεως αποφάσεως επί της αιτήσεως έχει καθαρώς τυπικό χαρακτήρα.

Πράγματι, ήδη το άρθρο 15 υποχρέωνε το συγκεκριμένο κράτος, όταν αποφασίζει επί της αιτήσεως αποδόσεως, να *συμμορφώνεται* με τη γνώμη που εξέφρασε η Επιτροπή και με την οποία συμφώνησαν τα κράτη μέλη. Επομένως, στην περίπτωση αυτή η αρμοδιότητα του κράτους ήταν καθ' ολοκληρία δέσμια της γνώμης της Επιτροπής. Άρα το άρθρο 16 περιορίστηκε να μεταθέσει και τυπικά στην Επιτροπή εξουσία αποφάσεως που είχε ήδη προηγουμένως στην πράξη. Εξίσου τυπική ήταν και η τροποποίηση της διαδικασίας στην περίπτωση που κράτος μέλος, περιλαμβανομένου και του κράτους στο οποίο είχε απευθυνθεί η αίτηση, διατυπώσει αντιρρήσεις, δεδομένου ότι στο εξής η Επιτροπή έχει άμεση εξουσία αποφάσεως.

Κατ' αυτό τον τρόπο, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν τα υπόλοιπα επιχειρήματα που προβάλλονται σχετικώς και αντλούνται από την υποτιθέμενη διαφωνία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και από τη διάρκεια της διαδικασίας αρκεί να γίνει δεκτό ότι η εφαρμογή του άρθρου 16 σε διαδικασία επιστροφής που άρχισε, ενόσω ίσχυε το άρθρο 15 του κανονισμού του 1979, δεν είχε καμία επίπτωση ούτε στα ουσιαστικά ούτε στα δικονομικά δικαιώματα της προσφεύγουσας. Επομένως ο ισχυρισμός αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Ως προς τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης αποφάσεως

5. Κατά την *προσφεύγουσα* η προσβαλλόμενη απόφαση είναι παράνομη λόγω, πρώτον, του παράνομου χαρακτήρα του ίδιου του κανονισμού 789/82 του Συμβουλίου και, δεύτερον, της αρνήσεως της Επιτροπής να λάβει υπόψη τις επιμέρους κανονικές αξίες που καθόρισαν εν προκειμένω οι προμηθευτές της.

Προκειμένου να αξιολογηθεί το πρώτο σκέλος του εν λόγω ισχυρισμού πρέπει να καθοριστεί η έννοια και η έκταση εφαρμογής του άρθρου 16 θεωρουμένου στο πλαίσιο του μηχανισμού που θεσπίζεται με τον κανονισμό του 1984.

Ο εν λόγω κανονισμός αποσκοπεί στην άμυνα της κοινοτικής παραγωγής « κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ». Όπως διευκρινίζει το άρθρο 2, παράγραφος 2, του ανωτέρω κανονισμού:

« Ένα προϊόν, θεωρείται ότι αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ, όταν η τιμή εξαγωγής του στην Κοινότητα είναι μικρότερη από την κανονική αξία του ομοειδούς προϊόντος »,

δηλαδή από την τιμή του στην αγορά. Κατ' αυτό τον τρόπο μπορεί να καθοριστεί το « περιθώριο ντάμπινγκ » που κατά το άρθρο 2, παράγραφος 13, στοιχείο α), είναι « το ποσό κατά το οποίο η κανονική αξία υπερβαίνει την τιμή κατά την εξαγωγή ».

Ο εν λόγω υπολογισμός μπορεί να στηριχθεί σε πραγματικά στοιχεία ή ελλείψει αυτών σε κατασκευασμένα και γενικά σε στοιχεία που εκφράζουν ένα μέσο όρο. Πράγματι, καίτοι η κανονική αξία και η τιμή κατά την εξαγωγή καθορίζονται καταρχήν σε συνάρτηση προς την « πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα » τιμή [άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α), και παράγραφος 8, στοιχείο α)], μπορούν ωστόσον να διαμορφωθούν εκ νέου βάσει ορισμένων παραμέτρων που απαριθμούνται περιοριστικά [άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β), ii), και παράγραφος 8, στοιχείο β)]. Επιπλέον, οι διακυμάνσεις των τιμών μπορούν να οδηγήσουν την Επιτροπή στο να κάνει αναφορά « στις τιμές που διαπιστώνονται συχνότερα, οι οποίες είναι αντιπροσωπευτικές ή αποτελούν σταθμισμένες μέσες τιμές » [άρθρο 2, παράγραφος 13, στοιχείο β)]. Τέλος το άρθρο 2, παράγραφος 13, στοιχείο γ), διευκρινίζει ότι « όταν τα περιθώρια ντάμπινγκ ποικίλλουν, δύνανται να οριστούν σταθμικοί μέσοι όροι ». Αυτοί οι *κατ' αποκοπήν* υπολογισμοί, στους οποίους μπορεί να καταλήξει η Επιτροπή από τις περιστάσεις κατά τη διάρκεια της έρευνας που διεξάγεται για το σκοπό αυτό, συνιστούν σε ορισμένες περιπτώσεις τη μόνη αποτελεσματική εγγύηση άμυνας έναντι της πρακτικής ντάμπινγκ.

Τέλος, ο καθορισμός του δασμού αντιντάμπινγκ είναι συνάρτηση, αφενός, του περιθωρίου ντάμπινγκ και, αφετέρου, της ζημίας που υπέστη η Κοινότητα. Για το λόγο αυτό το άρθρο 13, παράγραφος 3, θέτει την αρχή κατά την οποία

« το ποσό των δασμών αυτών δεν δύναται να υπερβεί το περιθώριο ντάμπινγκ ή το ποσό της επιδότησης όπως έχουν υπολογιστεί προσωρινά ή έχουν επιβληθεί οριστικά· το ποσό αυτό θα πρέπει να είναι μικρότερο στην περίπτωση που αυτός ο μικρότερος δασμός θα αρκούσε για να εξαφανισθεί η ζημία ».

Επομένως υπάρχει διπλό ανώτατο όριο. Προκειμένου να καθοριστεί το ανώτατο όριο των δασμών στο ύψος του περιθωρίου ντάμπινγκ που διαπιστώθηκε είναι αναγκαίο το τελευταίο αυτό να εγγίζει όσο το δυνατό περισσότερο την πραγματικότητα, έστω και αν στηρίζεται σε κατ' αποκοπή δεδομένα.

Αυτό προϋποθέτει *καταρχάς* ότι σ' ένα πρώτο στάδιο παρασχέθηκε η δυνατότητα στους ενδιαφερομένους και ιδίως στους εισαγωγείς κρατών μελών της Κοινότητας και αντιστοίχως στους εξαγωγείς της τρίτης χώρας να διατυπώσουν όλες τις παρατηρήσεις τους σχετικά με την κατάστασή τους. Αυτό ακριβώς είναι το αντικείμενο των κανόνων που αφορούν την έναρξη και τη διεξαγωγή της έρευνας της Επιτροπής, όπως προκύπτει από το άρθρο 7 του κανονισμού του 1984. Πράγματι, η Επι-

τροπή οφείλει να δημοσιεύσει στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* την αναγγελία ενάρξεως έρευνας αντιντάμπινγκ και « να ειδοποιήσει επίσημα τους εισαγωγείς και εξαγωγείς που γνωρίζει ότι είναι ενδιαφερόμενοι... » [άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία α) και β)].

Η Επιτροπή οφείλει επίσης να φέρει σε γνώση αυτών που είναι « γνωστοί ως ενδιαφερόμενοι εισαγωγείς και εξαγωγείς όλων των πληροφοριών που έχουν παρασχεθεί στην Επιτροπή από τα εμπλεκόμενα στην έρευνα μέρη ». Οι εν λόγω εισαγωγείς και εξαγωγείς « δύνανται να ζητήσουν να ενημερώνονται για τα κύρια γεγονότα και τις εκτιμήσεις βάσει των οποίων προβλέπεται να διατυπωθεί σύσταση για την επιβολή οριστικών δασμών ή την οριστική είσπραξη των ποσών που δόθηκαν ως εγγύηση με τη μορφή προσωρινών δασμών » [άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχεία α) και β)]. Η Επιτροπή οφείλει να ακούσει τις απόψεις των ενδιαφερομένων μερών, όταν το ζητούν, εντός της προθεσμίας που ορίζεται στην αναγγελία ενάρξεως της έρευνας (άρθρο 7, παράγραφος 5) και να δώσει στα ενδιαφερόμενα μέρη την ευκαιρία να συναντηθούν (άρθρο 7, παράγραφος 6). Τέλος, παρόλο που ο εμπιστευτικός χαρακτήρας ορισμένων πληροφοριών ρυθμίζεται από τις διατάξεις του άρθρου 8, αυτός πρέπει να εναρμονίζεται με τα δικαιώματα της υπερασπίσεως (264/82, Timex, απόφαση της 20ής Μαρτίου 1985, Συλλογή 1985, σσ. 849, 861, σκέψεις 24 και 30).

Το γεγονός ότι η διαδικασία έρευνας αντιντάμπινγκ διεξάγεται κατ' αντιπαράσταση παρέχει στους ενδιαφερόμενους εισαγωγείς κρατών μελών της Κοινότητας και εξαγωγείς τρίτων χωρών τη δυνατότητα να γνωστοποιήσουν την άποψή τους πριν από τον ενδεχόμενο καθορισμό των δασμών.

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν *κατόπιν*, σ' ένα δεύτερο στάδιο, μετά τον καθορισμό και την επιβολή του δασμού αντιντάμπινγκ, να προβάλουν ότι το περιθώριο ντάμπινγκ δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Και πρώτ' απ' όλα δικαστικώς. Οι *εξαγωγείς* μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως του κανονισμού που θεσπίζει τους δασμούς αντιντάμπινγκ, βάσει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, υπό τις προϋποθέσεις που έχει ορίσει η νομολογία το Δικαστηρίου (239 και 275/82, Allied Corporation, Συλλογή 1984, σ. 1005). Όσο για τους *εισαγωγείς* κρατών μελών της Κοινότητας, αυτοί μπορούν, όπως άλλωστε δεν παρέλειψε να πράξει η προσφεύγουσα, να προσβάλουν τα εντάλματα πληρωμής, προσφεύγοντας στα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων μπορούν να επικαλεστούν τον παράνομο χαρακτήρα του ίδιου του κανονισμού και να ζητήσουν από το δικαστή που θα επιληφθεί της διαφοράς να κάνει χρήση της διαδικασίας της προδικαστικής παραπομπής για να κριθεί το κύρος της πράξεως (239 και 275/82, προαναφερθείσα, σκέψη 15).

Πέραν αυτού, υπάρχουν δύο διοικητικές διαδικασίες θεραπείας. Καταρχάς, ένα έτος μετά την εφαρμογή του κανονισμού που ορίζει τους δασμούς αντιντάμπινγκ κάθε ενδιαφερόμενο μέρος έχει την ευχέρεια να ζητήσει, « αν χρειάζεται, την ολική ή μερική επανεξέταση » του εν λόγω κανονισμού, εφόσον « υποβάλλει αποδεικτικά στοιχεία μεταβολής των συνθηκών, επαρκή για να δικαιολογήσουν την ανάγκη της επανεξέτασης αυτής » (άρθρο 14 του κανονισμού του 1984). Αν επιβάλλεται να ληφθεί το μέτρο αυτό, η έρευνα μπορεί να αρχίσει εκ νέου προκειμένου να καταλήξει είτε στην τροποποίηση είτε στην κατάργηση του αρχικού κανονισμού. Εξάλλου, κάθε εισαγωγέας κράτους μέλους της Κοινότητας μπορεί, όπως στην εκδικαζόμενη υπόθεση, να κινήσει τη διαδικασία επιστροφής του άρθρου 16.

Καταδεικνύεται, έτσι, σαφώς ότι αν η διαδικασία του άρθρου 16, θεωρούμενη στο συνολικό μηχανισμό του κανονισμού 2176/84, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι επιτρέπει να τεθεί υπό

αμφισβήτηση ο κανονισμός που καθορίζει τους δασμούς αντιντάμπινγκ.

Πράγματι, το να αναγνωριστεί στον αιτούντα την επιστροφή η ευχέρεια να αμφισβητεί, επ' ευκαιρία *αυτής* της διαδικασίας, τη *νομιμότητα* της μεθόδου που εφάρμοσε η Επιτροπή προκειμένου να αποδείξει την ύπαρξη πρακτικής ντάμπινγκ, θα ισοδυναμούσε με το να θιγεί η συνοχή του συστήματος που θεσπίστηκε με αυτόν τον ίδιο τον κανονισμό: οι εισαγωγείς είχαν κάθε δυνατότητα να προβάλουν την άποψή τους κατά τη διεξαγωγή της έρευνας, μετά δε την έκδοση του κανονισμού που καθόρισε τους δασμούς να αμφισβητήσουν το κύρος του. Επιπλέον, από το άρθρο 16 προκύπτει σαφώς ότι η προβλεπόμενη απόδοση αφορά δασμό που εισπράχθηκε κατ' εφαρμογή προσηκόντως εφαρμοζομένου κανονισμού. Η επιστροφή αποτελεί απλώς διορθωτική λειτουργία που αποσκοπεί στο να προσαρμόζει το προβλεπόμενο κατά τον κανονισμό ποσοστό στις συγκεκριμένες καταστάσεις. Προϋποθέτει δε τη νομιμότητα του δασμού που επιβλήθηκε.

Η προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιόν σας δεν μπορεί να στηριχθεί στον προβαλλόμενο παράνομο χαρακτήρα του κανονισμού 789/82, διότι η απόφαση της οποίας την ακύρωση ζητεί η προσφεύγουσα είναι η απόφαση με την οποία η Επιτροπή της αρνήθηκε το ευεργέτημα του άρθρου 16 του κανονισμού.

6. Απομένει, κατά συνέπεια, να εξεταστεί το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου ακυρώσεως με το οποίο η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι αρνήθηκε να λάβει υπόψη τις επιμέρους κανονικές αξίες προκειμένου να αποφανθεί επί του αιτήματος αποδόσεως.

Η οικονομία του συστήματος που θεσπίζει ο κανονισμός του 1984, όπως την περιέγραψα ανωτέρω, οδηγεί στο να θεωρήσουμε το άρθρο 16 ως ένα διορθωτικό μηχανισμό, ο οποίος, χωρίς να θέτει υπό αμφισβήτηση το γενικό μηχανισμό κοινοτικής προστασίας, παρέχει ωστόσο τη δυνατότητα προσαρμογής των αποτελεσμάτων του σε συνάρτηση με μια ατομική κατάσταση. Άλλωστε η αντίληψη αυτή φαίνεται να προκύπτει από την εφαρμογή στις Ηνωμένες Πολιτείες του « Tariff Act 1930 », όπως τροποποιήθηκε από το « Trade Agreements Act 1979 » [19 USC §§ 1671-1677g (1982)]. Γενικότερα δε εντάσσεται στο πλαίσιο των διατάξεων του άρθρου 8, παράγραφος 3, της « Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου » (GATT) κατά το οποίο:

« Το ποσό του δασμού αντιντάμπινγκ δεν πρέπει να υπερβαίνει το περιθώριο ντάμπινγκ (...). Κατά συνέπεια, αν διαπιστώνεται μετά την εφαρμογή του δασμού ότι ο κατ' αυτόν τον τρόπο εισπραττόμενος δασμός υπερβαίνει το πραγματικό περιθώριο του ντάμπινγκ, το μέρος του δασμού που υπερβαίνει το περιθώριο θα επιστρέφεται όσο το δυνατόν ταχύτερα » [2].

Πρέπει να μνημονευθεί σχετικώς ότι όπως αναφέρει η τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού του 1984

« κατά την εφαρμογή των κανόνων αυτών είναι ουσιώδες, προκειμένου να διατηρηθεί η ισορροπία δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που αυτές οι συμφωνίες επιδιώκουν να θεσπίσουν (να επιτευχθεί), να λάβει υπόψη της η Κοινότητα την ερμηνεία που δίδεται σ' αυτούς τους κανόνες από τους βασικούς εμπορικούς εταίρους της, όπως αυτή φαίνεται στη νομοθεσία ή την καθιερωμένη πρακτική ».

Η επιστροφή επιτρέπει ακριβώς την εξατομίκευση των κατ' αποκοπή αξιών στις οποίες κατέληξε η Επιτροπή. Ωστόσο, ο εν λόγω διορθωτικός μηχανισμός πρέπει να ενταχθεί στο πλαίσιο της μεθόδου υπολογισμού που υιοθέτησε η Επιτροπή προκειμένου να καθορίσει το περιθώριο ντάμπινγκ και του οποίου η νομιμότητα δεν μπορεί, όπως καταδείξαμε, να αμφισβητηθεί επ' ευκαιρία της εφαρμογής του άρθρου 16. Με άλλα λόγια, προκειμένου για την κανονική αξία, το άρθρο 16 δεν μπορεί να

2 — Αναφέρεται στην απόφαση του Συμβουλίου της 10ης Δεκεμβρίου 1979 που αφορά τη σύναψη των πολυμερών συμφωνιών στις οποίες κατέληξαν οι εμπορικές διαπραγματεύσεις των ετών 1973-1979 (ΕΕ ειδ. έκδ. 011/019, σ. 98).

επιτρέψει, αναφορικά με μια ατομική περίπτωση, την αλλαγή μεθόδου υπολογισμού υποκαθιστώντας την κατασκευασμένη αξία από πραγματικές τιμές. Παρέχει όμως τη δυνατότητα να υπολογιστεί εκ νέου η κατασκευασμένη αξία λαμβάνοντας υπόψη τα ειδικά δεδομένα μιας συγκεκριμένης καταστάσεως. Το ίδιο ισχύει και για τη δεύτερη παράμετρο, τη τιμή εξαγωγής, ανάλογα με το αν η Επιτροπή αποφασίσει να λάβει υπόψη την πραγματική ή την κατασκευασμένη τιμή.

Στην προκειμένη περίπτωση, το περιθώριο ντάμπινγκ καθορίστηκε βάσει της *κατασκευασμένης* κανονικής αξίας και της *πραγματικής* τιμής εξαγωγής (12η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 789/82). Υπό το πρίσμα αυτό, το άρθρο 16 θα έδινε τη δυνατότητα στην Continentale Produkten, αν υπήρχε τέτοια περίπτωση, να προβάλει:

— προκειμένου για την κατασκευασμένη αξία, τις ιδιομορφίες παραγωγής των προμηθευτών της (παραδείγματος χάρη περιπτώσεις οικογενειακών επιχειρήσεων),

— προκειμένου για τις τιμές εξαγωγής, την απόφαση που ενδεχομένως θα είχαν λάβει οι προμηθευτές της να τις αυξήσουν μέχρι το επίπεδο της κατασκευασμένης αξίας προτρέχοντας της διευθετήσεως που θα γινόταν.

7. Στην προκειμένη περίπτωση, η αμφισβήτηση της Continentale Produkten αφορά την εξατομίκευση της κατασκευασμένης κανονικής αξίας.

Αν η Επιτροπή, προκειμένου να απορρίψει την αίτηση επιστροφής, είχε αρνηθεί καταρχήν να λάβει υπόψη τα ειδικά στοιχεία των προμηθευτών της Continentale Produkten *για λόγους αρχής*, θα της είχε στερήσει ένα μέσο παροχής εννόμου προστασίας που έχει κάθε εισαγωγέας.

Δεν συνέβη όμως αυτό. Πράγματι, η Επιτροπή εξέτασε τα στοιχεία που παρέσχε η προσφεύγουσα προς στήριξη της αιτήσεώς της αλλά δεν τα θεώρησε πειστικά (σκέψεις 15 και 16 της αποφάσεώς της).

Όμως, σ' έναν παρόμοιο τομέα, πέραν της τηρήσεως των δικονομικών εγγυήσεων, για τις οποίες δεν τίθεται θέμα εδώ, ο έλεγχος του Δικαστηρίου περιορίζεται στην πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση και στην κατάχρηση εξουσίας (191/82, Fediol, Συλλογή 1983, σ. 2913, σκέψη 30). Κατάχρηση εξουσίας δεν προβλήθηκε. Η δε πρόδηλη πλάνη, της οποίας το βάρος αποδείξεως φέρει η προσφεύγουσα, δεν έχει αποδειχθεί. Πράγματι, η πρόδηλη πλάνη δεν μπορεί να αξιολογηθεί παρά μόνο με βάση τα στοιχεία που παρασχέθηκαν στην Επιτροπή προς στήριξη της αιτήσεως επιστροφής. Ωστόσο, η Continentale Produkten δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη της ένα ή περισσότερα από τα εν λόγω στοιχεία των οποίων ο καθοριστικός χαρακτήρας θα θεμελίωνε την ύπαρξη του δικαιώματός της για επιστροφή. Άλλωστε, δεν μπορεί να προσδοθεί τέτοιος χαρακτήρας στις δηλώσεις προμηθευτών που περιορίζονται στη διαβεβαίωση ότι οι εφαρμοσθείσες τιμές δεν υπήρξαν αντικείμενο ντάμπινγκ. Ως προς τα μεταγενέστερα δεδομένα, ακόμα κι αν υποτεθεί ότι είναι πρόσφορα, δεν μπορούν να επηρεάσουν τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Πράγματι, δεν μπορεί να επαναληφθεί ενώπιον του Δικαστηρίου η εξέταση μιας αιτήσεως επί της οποίας θα πρέπει να εκδοθεί διοικητική απόφαση.

Αυτό επιβάλλει ο — οικονομικός και νομικός — λόγος υπάρξεως της ρυθμίσεως. Μια γενική απόφαση κοινοτικής προστασίας, που εκδόθηκε με τις εγγυήσεις και υπό την επιφύλαξη των μέσων παροχής εννόμου προστασίας που περιγράφηκαν ανωτέρω, καθόρισε δασμό αντιντάμπινγκ που πλήττει όλες τις εισαγωγές

ενός τύπου προϊόντος. Μια διάταξη που παράγει αποτελέσματα ex post καθιερώνει, για λόγους επιείκειας, ένα διορθωτικό μηχανισμό που εφαρμόζεται κατά περίπτωση σε ατομικές καταστάσεις. Επομένως, ο εισαγωγέας που επιθυμεί να επωφεληθεί από το μηχανισμό αυτό και ο οποίος φέρει το βάρος αποδείξεως οφείλει να παράσχει στην αρμόδια διοικητική αρχή — στην προκειμένη περίπτωση στην Επιτροπή — *σε εύθετο χρόνο όλα* τα πρόσφορα στοιχεία προς στήριξη της αιτήσεώς του. Ακριβώς υπό τις προϋποθέσεις και εντός των ορίων που προαναφέρθηκαν μπορεί να διενεργηθεί ο έλεγχος του Δικαστηρίου.

Κατά συνέπεια, προτείνω να απορριφθεί η υπό κρίση προσφυγή και να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.